

Werkblad 9.2 – De profeet Jesaja

Er zitten wat mannen en kinderen bij elkaar onder een boom. Ze zien er niet erg blij uit. Ze zijn een beetje verdrietig. Hoor, ze zingen een lied: "Jeruzalem, oh mooie stad, mijn hart verlangt zo naar jou."

De zingende mensen zijn Israëlieten. Maar ze zijn ver weg van hun land Israël en van haar hoofdstad Jeruzalem. Ze zijn helemaal in Babylon. De koning van Babylon had hen daarheen laten voeren. Die koning wilde namelijk zijn rijk nog groter maken en was daarvoor Israël binnengevallen. De mooie, grote tempel had hij verwoest en de inwoners had hij meegenomen.

Daar zitten ze dan: in een vreemd land met vreemde goden. Want van de God van Israël hadden ze in Babylon nog nooit gehoord. De Israëlieten vinden het soms moeilijk om met elkaar te leven zoals God dat van hen vraagt. Het lijkt wel of het vroeger in Jeruzalem veel gemakkelijker ging. God lijkt zo ver weg... Soms vergeten ze Hem. Er zijn kinderen geboren die de tempel nog nooit hebben gezien. Daarom zitten ze bij elkaar en vertellen ze elkaar verhalen over vroeger: over Jeruzalem en over God. Maar ze worden daar ook een beetje droevig van. Zouden ze Jeruzalem ooit weer zien?

Kijk eens wie daar aan komt lopen? Het is Jesaja, de profeet. Hij vergeet God niet. Vaak moest Jesaja boos worden op de Israëlieten en moest hij ze vertellen dat ze zich wél aan Gods regels moesten houden. Maar nu heeft hij een ander verhaal. Hij vertelt de verdrietige mensen een droom: een droom van God. God is Zijn mensen niet vergeten. En op een dag zullen ze terugkeren naar Israël en Jeruzalem. Daar zullen ze in vrede met elkaar wonen.

"Wees niet langer verdrietig", zegt Jesaja, "Blijf niet zitten waar je zit, maar sta op! Vertrouw op God en probeer met elkaar te leven zoals Hij dat wil."

